

Alespoň jednou v roce se zpovídat

Církevní příkázání (KKC 2042)

Kdo je katolický křesťan?

Ten, kdo uvěří v Krista, přijme křest na odpuštění hříchů a žije podle víry.

Tato víra se má projevovat skutky.

A pět nejzákladnějších skutků nám připomínají církevní příkázání.

Které to jsou?

Účastnit se každou neděli celé mše svaté.

Alespoň jednou za rok jít ke zpovědi.

V době velikonoční přijmout tělo Páně.

Světít zasvěcené svátky – Narození Páně, Zjevení Páně, Nanebevstoupení Páně, svátek Těla a krve Kristovy, svaté Bohorodičky Marie, jejího Neposkvrněného početí a Nanebevzetí, svatého Josefa, svatých Petra a Pavla a Všech svatých (CIC. kán. 1246)

Zachovávat stanovené posty na Popeleční středu a Velký pátek, v době postní a v pátky během celého roku.

To je minimum, které patří ke zbožnému životu každého křesťana.

Dnes si máme říci něco víc o zpovědi.

Proč svátost smíření po křtu

Jako mladý kaplan jsem v jedné farnosti dostal od pana faráře nevinně vypadající úkol: odvézt nějakou starou paní z obchodu domů.

Když už jsem odjížděl, pan farář mi říká:

„A stáhni si v autě všechna okýnka.“ „Proč?“ „Uvidíš!“

Jeho rada byla velmi cenná. Paní bylo totiž dřív cítit než vidět.

Několik let se nemyla a nepřevlékala. Když měla špinavé oblečení, tak si jen navlékla další vrstvu a bylo to vyřízené.

Měla zakázaný vstup do autobusu, protože po její návštěvě byl několik hodin nepoužitelný.

Ona však žádný nelibý odér nevnímala.

Sama se sebou byla naprosto spokojená. „Proč bych se měla mýt, když to nepotřebuju!“

Na tuto ženu si občas vzpomenu, když se setkávám s lidmi, kteří se ptají:

„Proč bych měl chodit ke zpovědi? Já jsem se sebou spokojený a žádnou očistu duše nepotřebuji.“

Nechceme-li se (obrazně) podobat oné paní, musíme přijmout fakt, že my sami nejsme schopni posoudit stav své duše. To může učinit jen Bůh.

Matka Tereza říká:

„Někteří svatí nazývali sami sebe odpornými zločinci, protože viděli Boha, viděli sebe – a viděli ten rozdíl.“

Při křtu nám dal Bůh nádherné čisté, svaté srdce. Jak si můžeme myslet, že po mnoha letech v hříšném světě bude naše duše stále stejně krásná?

Jak si můžeme nalhávat, že nepotřebujeme očistu, uzdravení a posvěcení, které nám nabízí Kristus ve svátosti smíření?

To že nejsem o moc větší hříšník než soused neznamená, že mám duši v pořádku.

Nemáme se srovnávat s lidmi, ale s Kristem.

Miluji, myslím, konám tak jako Ježíš? Modlím se a odpouštím provinění se stejnou upřímností jako on?

Dokážu se s láskou dívat na všechny sousedy, politiky, nebo třeba podvodníky a zloděje, násilníky či jiné hříšníky?

Jednám vlídně a trpělivě s partnerem, partnerkou, rodiči, dětmi?

Ježíš byl čtyřicet dní na poušti, kde se všeho zřekl.

Dokážu se já v postě zříci alkoholu, kouření, sladkostí, zábavy, abych měl čas na setkání s Bohem?

Modlím se se svou rodinou tak, jak se Ježíš modlil s učedníky?

Co hřích to špinavá skvrna na duši a čím dřív se jí zbavím, tím méně bude zapáchat.

Jan Maria Vianney říká:

„Po pádu okamžitě vstát! Ani na chvíli nenechat hřích v srdci!“

Stará špína se těžko smývá.

Doprávejme své duši lázeň svátosti smíření, dokud je čas.

Církevní prikázání říká minimálně jednou za rok, ale láska k Bohu nám velí minimálně jednou za měsíc dopřát duši očištění, uzdravení a posvěcení ve svátosti smíření.

Obrácení pokřtěných (KKC 1425–1429)

Ve svátosti smíření se člověk odvrací od hříchu a obrací se k Bohu.

Hezkým příkladem co znamená obrácení je slunečnice.

V temnotě je smutně skloněná, ale jakmile se objeví slunce, pozvedne se a vystaví se jeho záři. A celý den postupně obrací svůj květ za světlem. Roste a zraje v jeho jasu.

Podobně tomu má být s naší duší.

Ve křtu se pozvedla ze smutku temnoty a setkala se přímo s živým Bohem. Po celý zbytek svého životního putování se má obracet za jeho světlem a díky jeho působení dozrávat pro nebe.

To je ideál a my víme, že to tak jednoduše nechodí.

Každou chvíli nás něco od Boha odvede a my se musíme pracně vracet.

A tento návrat se nazývá pokání.

Svatý Ambrož říká:

„Člověka k Bohu přivádí voda a slzy. Voda křtu a slzy pokání.“

Svatý Petr třikrát zapřel Pána Ježíše ale také třikrát se slzami v očích vyznal, že ho miluje.

Dal nám příklad pokání. Uznám chybu a s lítostí ji napravím.

Pokání není jen záležitostí postní doby, ale celoživotním postojem křesťana, který si uvědomuje, že je na prašné cestě. Zde je třeba se mýt, obracet za sluncem a čerpat z něho sílu.

K tomu je nám svátost smíření nenahraditelným pomocníkem.